

«Мы цікавыя адно аднаму ва ўсіх праявах»

(Заканчэнне.
Пачатак на 1-й стар. «СГ».)

Алена: Тэатр толькі адкрыўся пасля рэстаўрацыі, рэпэціравалі «Набука», я за кулісамі працавала, Ваня дырыжыраваў сцэнічным аркестрам. Мы размаўлялі па рабоце, на «вы»... Але я падумала: сімпатычны хлопец...

Іван: Мяне Алёнка неяк адразу зачала. Знайшоў яе ў сацсетках, а там такія раскошныя фота з «беларускіх Мальдываў» — крэйдавых кар'ераў пад Ваўкавыскам. Уважліва прагледзеў Алёнчыну старонку, зразумеў, што ў яе ёсць добрая кампанія, з якой яна зноў збіраецца падарожнічаць. Далучыўся да іх — і мы да гэтага часу сябруем! Выдатныя людзі, былыя цяпер ужо гуманітарыі, якія перакваліфікаваліся ў айцішнікаў. Вельмі падкаваныя ў культурным плане, дарэчы, і ў тэатральным таксама, ведаюць мовы, з аднолькавай цікавасцю падарожнічаюць па Беларусі і па ўсім свеце.

Алена: Мы самі тады яшчэ не зразумелі, што мы — пара, думалі, проста сябруем, а вось нашы сябры, як нядаўна высветлілася, ужо тады былі ўпэўненыя, што мы пажэнімся.

— **З боку лепш відаць! А колькі доўжыўся ваш цукерачна-букетны перыяд?**

Іван: Ён у нас быў чайна-тэатральны! Пасля работы нам падабалася папіць добрай гарбаты, пагуляць, абмеркаваць спектакль або канцэрт. Гады тры, здаецца, мы так вось сустракаліся. Пры гэтым я быў знаёмы з бацькамі Алёнки, звычайна да яе прыязджалі пасля спектакля, і ўся наша кампанія часцей збіралася ў яе. Мае бацькі таксама былі знаёмыя з Алёнкай. Нейк усе прызвычаліся, што мы разам. Больш таго, мы і бацькоў паміж сабой пазнаёмілі задоўга да вяселля. Калі паведамілі ім, што вырашылі аформіць адносіны, тата Алёнки, усміхаючыся ў вусы, толькі і сказаў: «Даўно пара».

Бацькі ўжо будавалі грандыёзныя планы па арганізацыі вяселля, але... Па-першае, мы раптам абвясцілі: «Роспіс праз два тыдні!» — што для іх стала поўнай нечаканасцю. Па-другое,

мы сказалі, што менавіта дзень рэгістрацыі шлюбу нам хацелася б адзначыць удваіх — запрасіць толькі сведак, а ўжо потым сабраць родных, сяброў, але абысціся без усіх гэтых заезджаных фармальнасцяў з выкупам нявесты і караваем. Скажу шчыра, бацькоў з абодвух бакоў гэта не вельмі ўзрадавала, але яны, хай не ў той жа момант, прынялі наш выбар, за што мы ім да гэтага часу глыбока ўдзячныя. Усё прайшло як задумалі: і вяселле ў міні-фармаце, і душэўныя вясоркі з роднымі.

Алена: А нашы сведкі — Дар'я Вашкевіч і Сяргей Лісічонок — нашы добрыя сябры, між іншым, таксама сталі сямейнай парай. Дар'я, дарэчы, перакладала на беларускую мову оперу Станіслава Манюшкі «Verbum Nobile» для нашай першай сумеснай пастаноўкі.

— **Цудоўная опера... Я вось думаю, што для работы гэта вельмі зручна, калі дырыжор і рэжысёр — сямейная пара.**

Іван: У прынцыпе, гэта так. Але ў тэатры цяпер у нас нячаста атрымліваецца разам працаваць. Так склалася, што я больш на асноўнай сцэне, а воччына Алёнікі — пастаноўкі ў камернай зале. Хоць, вядома, агульныя работы ёсць. Адзін з нашых любімых агульных спектакляў — опера Гаэтана Даніцэці «Viva la Mamma». Атрымліваецца разам папрацаваць і на іншых пляцоўках, напрыклад, у Берліне на пастаноўцы музычнага лядовага шоу. Там было шмат беларусаў — фестывальны аркестр, якім я кіраваў, Алёнка — суаўтар рэжысёра-пастаноўшчыка.

Алена: А яшчэ мы разам працавалі над пластыка-харэаграфічным спектаклем

«Рахманая» па матывах аднайменнага твора Фёдара Дастаеўскага. Спектакль пасля атрымаў дыпламы міжнародных конкурсаў і фестываляў.

— **Што змянілася ў вашым жыцці пасля рэгістрацыі шлюбу?**

Іван: А нічога! Ведаецца, калі мяне просяць, напрыклад, перадаць тое і тое жонцы, — я да гэтага часу крыху здзіўляюся: ого, я жанаты чалавек! Рады, што ў нашых адносінах па-ранейшаму ёсць месца рамантыцы, мы лёгка спалучаем і падзяляем прастору на прыватнае і агульнае, рабочае і асабістае.

Алена: Для мяне важна, што я гэтак жа магу прыціснуцца да пляча Вані і мы можам размаўляць пра ўсё на свеце: пра цікавае кіно, прэм'еру яркага рэжысёра ці балетмайстра, захапленні і хобі, а яны ў нас у кожнага свае, пра ўпадабаную кнігу або... пра рамонт.

Іван: ...Які мы нядаўна паспяхова завяршылі і, нарэшце, пераехалі ў сваю кватэру. Пакуль ішоў рамонт, мы жылі ў бацькоў Алёнікі, а калі пераязджалі, яны сказалі, што ім шкада з намі расставацца.

— **Гэта выдатна! А што кожны з вас хацеў бы з бацькоўскай сям'і перанесці ў сваю?**

Іван: Мне здаецца, што нашы бацькоўскія сем'і вельмі падобныя. Наогул, у нас

Адпачываем!

класныя бацькі. Яны пасябравалі, часам ладзяць вечарыны пад гітару. Алёнчыны бацькі — інжынеры з ярка выяўленым творчым ухілам, мае — старшыя афіцэры міліцыі, вядома, ужо ў адстаўцы. Шчырасць, узаемапавага, нязгасная цікавасць адно да аднаго і да жыцця — вось што нам падабаецца ў старэйшым пакаленні. Я захапляюся цесцем: яму за 60, а ён можа прачнуцца а чацвёртай раніцы і адправіцца ў пушчу ў грыбы.

Алена: Нашы бацькі яшчэ і тэатралы. Нам заўсёды цікава іх меркаванне, яны ў нас такія ўнутрысямейныя тэатральныя крытыкі.

— **Хто ў вас дырыжыруе фінансамі?**

Іван: Частка грошай ідзе ў агульны кацёл, пры гэтым у кожнага ёсць асабістыя сродкі. Напрыклад, у мяне хобі — страйкбол, ёсць нават асобная шафа для спецыяльнага адзення, рыштунку.

— **Але хобі патрабуе і асабістага часу...**

Алена: На мой погляд, у шлюбе, ды і наогул — у любых адносінах вельмі важна захаваць сябе як асобу, а не растварыцца ў іншым чалавеку, стаць залежным. Гэта няправільна, калі стварыўшы сям'ю, людзі вымушаюць адно аднаго адмаўляцца ад сваіх захапленняў, сяброў — так, ведаю, што бывае і такое. Калі Ваня з'язджае на гульню, я таксама займаюся нейкімі сваімі, «дзявочымі» справамі.

Іван: Вы кажаце, час... Іншым разам бывае так, што мы прыходзім дадому, вачэраем. Потым я сыходжу ў адзін пакой ву-

Падарожнічаем!

чыць спектакль, глядзець ці чытаць нешта, Алёнка — у іншы пісачь сцэнарыі. І гэта не перашкаджае сямейнаму жыццю, усё роўна адчуваеш, што родны чалавек побач. Калі справы скончаныя, можна пайсці пагуляць. Так, нам да гэтага часу падабаецца хадзіць па горадзе, узяўшыся за рукі. Выдатна, што мы цікавыя адно аднаму ва ўсіх праявах.

— **Давайце яшчэ вернемся да фінансаў. Вось, напрыклад, у вас выбар: шыкоўны адпачынак або новае аўто? Як зробіце?**

Алена: Тут я пагаджуся з рашэннем мужа.

Іван: Я, мабыць, аддам перавагу абнаўленню машыны. Перш за ўсё, гэта пытанне бяспекі, а таксама, магчыма, новае аўто будзе таннейшае ў абслугоўванні. Вось такое рашэнне, быць можа, больш практычнае, чым эмацыянальнае. Хоць падарожнічаць мы таксама любім і карыстаемся любой магчымасцю пабываць не дзе, убачыць новае, сустрэцца з цікавымі нам людзьмі!

— **Як вы праводзіце водпуск?**

Іван: Так атрымліваецца, што і ў адпачынку мы часам працуем. Аднак калі ўжо здараецца рэальна вольны час — то наўрад ці абяром адпачынак у фармаце «ўсё ўключана», калі нехта ўжо за цябе вырашыў, дзе жыць, што есці і як праводзіць час. Для перазагрузкі нам хапае спонтаннай паездкі ў Берлін, Вільнюс, Талін на выхадныя, якія раптам утварыліся. Справа ж не толькі ў тым, колькі дзён ты адпачываеш, а і — як.

— **Творчая работа вельмі няпростая. Тут немагчыма ў дзевяць раніцы ўключыцца і ў шэсць вечара выключыцца. Што будзе, калі дома хтосьці трапіць пад гарачую руку?**

Іван: Паколькі мы ведаем пра нашу работу ўсё, то фразы: «Давай абмяркуем гэта пасля спектакля/канцэрта» нікога не крыўдзіць.

— **Ці шмат часу забірае побыт? І наогул, як размеркаваны хатнія справы?**

Іван: Мне здаецца, у наш час наркаць на побыт не выпадае. Столькі тэхнікі, гатовай амаль усё за цябе зрабіць! Нейкія сур'ёзныя справы, мы ўпэўнены, трэба давяраць прафесіяналам, галоўнае — знайсці іх. А ў астатнім прынцып вельмі просты: у каго ёсць час, той і робіць.

Алена: Ваня смачна гатуе, у мяне таксама добра атрымліваецца. Але калі няма часу або стаміліся абодва, то можам і ў кавярні паабедкаць або павячэраць.

— **А што за чароўныя дзеці на фота?**

Алена: Гэта нашы пляменнікі. Сваіх дзяцей яшчэ няма, але яны ў нас у планах. А пакуль актыўна рэпэціруем, дапамагаючы займацца з пляменнікамі. Нам падабаецца!

Іван: Так, вядома. Толькі мяне крыху турбуе, што мой двухгадовы пляменнік пачынае актыўна размахваць рукамі, калі чуе класічную музыку (смяецца).

Аксана ЯНОЎСКАЯ.
Фота з сямейнага архіва
Алены Медзяковай і Івана Касцяхіна.

Яжмаці!

Улька гразі не баіцца

Уля нарадзілася вельмі чуллівай дзяўчынкай з асаблівымі патрэбамі. Яна імпульсіўная, любіць паенчыць без дай прычыны і, нягледзячы на дзіўную бясстрашнасць, вельмі нязграбная. Яшчэ толькі навучыўшыся хадзіць, малая, калі мы выходзілі гуляць, знаходзіла самыя брудныя лужыны, падала ў іх і лямантавала. Вядома, у яе былі на гэта важкія падставы — напрыклад, калі я не дазволіла ёй выбегчы пад колы аўтамабіля, які рухаецца па дарозе, або скокнуць у адкрыты люк, які забылі закрыць работнікі ЖЭСа... На самай справе ўспамінаю той перыяд як выпрабаванне на выжыванне. Але ўсё ж Ульяна з кожным годам становіцца больш спакойнай і менш імпульсіўнай, хоць па-ранейшаму лужын не баіцца. Ну ніяк у яе не атрымліваецца прыйсці з прагулкі ў прыстойным выглядзе. Нават летам, калі пасля дажджу дзецям за шчасце паскакаць па лужынах, яе гульні ператвараюцца ў нешта першабытнае. Ну навошта, скажыце, акунацца туды з галавой? На маё рытарычнае пытанне яна нязменна адказвае: «Прабач, больш не будууу» — і пачынае раўці. Але, як аказалася, не толькі яна любіць гразь, але і гразь ёй адказвае ўзаемнасцю, асабліва калі яна вельмі стараецца застацца чыстай. Памятаю, паехала я ў радзільню нараджаць чацвёртае дзіця. Старэйшых пакінула на тату, а пяцігадовую Ульяну аддала куме, якая даўно хацела ўзяць малую на некалькі дзён да сябе — маўляў, няхай пагуляе са сваім найлепшым сябрам, яе сынам Паўлам. Дачкі ў кумы не было, і яна ўяўляла, як будзе адзьяваць малую ў прыгожыя сукенкі. Я ведала гэта і таму дала адзенне ў запас, каб яго можна было мяняць хоць бы два разы на дзень. Але, як аказалася, і гэта не дапамагло. У хуткім часе ўсё адзенне дачкі стала бруднае, акрамя адзінай цудоўнай сукенкі, прызначанай упрыгожыць Ульку на дзень нараджэння, куды дзеці ўсёй кампаніяй збіраліся прыйсці. Мая кума на самай справе так і зрабіла: надзела на малую ў дзень «ікс» сукенку, а ўсё астатняе закінула ў пральную машыну і пайшла з дзецямі на свята. Але каля самага дома, куды яны накіроўваліся, Уля ўбачыла гразь. Яна не думала доўга (падазраю, што ўвогуле не думала), бо гэта быў выклік. Улька вырашыла пераскочыць брудны кавалак зямлі. Але ў гэтым паядынку дзяўчынцы не дасталася перамога. Малая ўдарыла тварам у гразь у прамым сэнсе гэтага выраза. Канешне, быў крык, расчараванне і вяртанне дадому, каб пераапануцца ў чыстае адзенне... свайго сябра Паўла, бо чыстае адзенне Улі, як мы памятаем, скончылася. Хадзіла гэта гісторыя некалькі гадоў з вуснаў у вусны. І ўспаміналі мы яе са смехам. Ульяны сёння ўжо амаль дзевяць гадоў. Яна пасля сваіх гразевых прыгод сама мяе адзенне, каб навучыцца цаніць чысціню. І гэта дапамагае. Але гразь па-ранейшаму абджае маю дачку.

— Мам, ну можна мы навяперадкі з Мішам дадому пабязым? — пачала прасіцца Уля ўжо амаль каля дому, калі мы вярталіся з навагодняга спектакля.

Я засумнявалася. На тратуарах рэшткі зімы ў выглядзе талага лёду, а на газонах увогуле сапраўдная гразевая мясілка.

— Мы будзем бегчы вельмі асцярожна, — даціскае Міша.

Я згаджаюся і гляджу, як дзве маленькія фігуркі, смеючыся, з падарункамі ў руках знікаюць за домам. Іду павольна з чатырохгадовай Маланнай і слухаю яе дзіўныя разважанні пра Дзёда Мароза. І раптам чую крык Ульяны. Бачу, як яна бяжыць да мяне і раве ў голас. Ну, думаю, Мішка перамог. Але не! Ubачыўшы дачку блізка, я... засмяялася. Яна нібыта сапраўды вынырнула з гразі: камбінезон, шапка, боты — усё бруднае, нават з броваў капае гразь.

— Ну нічога не мяняецца, Улька, — супакойшы малую, кажу я.

— Няпраўда, — не пагаджаецца яна. — Я ўжо даўно так не пэцкалася.

І сапраўды, падумала я, раней яна становілася брудная яшчэ ў пачатку нашых выхадаў на прагулкі, і нам даводзілася вяртацца. А цяпер вось дацярпела да свайго дому. Эх, расце дзяўчынка... Ну, а гразь... падумаеш! Як жа без прыгод?

Наталля ТАЛІВІНСКАЯ.